

2/1 Květina

Nedaleko obrovského města, jehož vysokánské budovy se špičkami střech bořily do nadýchaných mraků, proplouvajících okolo, byla rozlehlá louka.

Tráva tam byla tak jemná, že si každý kolemjdoucí sundal boty, aby ho mohla hladit svými zelenými prsty. Květiny zářily nádhernými barvami, jaké jim záviděli všichni malíři z široka daleka a všude to jen hučelo překypující životem. Maličké včeličky poletovaly z květu na květ a mravenečci hbitě běhali kolem svého království. Každý, kdo se k louce, byť jen přiblížil, se hned musel usmát, tak krásné to tam bylo.

Město se ale rychle rozrůstalo a na louku začaly být voženy odpadky. Nejdřív se tam objevilo pár malých hromádek, ale později se stébla trávy začala utápět v nepořádku.

Na louku čím dál častěji přijížděla nákladní auta a vysypávala další a další odpadky. Žádná z květin zprvu nevěděla co se děje, ale s přibývajícimi zlámanými stonky se na louce rozšířil veliký strach, že další auto přijede vysypat svůj náklad přímo na ně.

Trávu brzy skoro všechnu rozjezdila obrovská, zubatá kola, nebo byla vykopána při hloubení děr na další odpad. Pampelišky už dávno odlétly po větru najít lepší, čistý domov. Včely se, společně s ostatním hmyzem odstěhovaly někam, kde pořád zůstaly rozkvetlé květiny, plné nektaru a hustá tráva na schovávání. Celá louka zpustla. Široko daleko byl vidět jen odpad, odpad a další odpad.

Uprostřed toho všeho se tyčila nádherná květina a svým krásně zbarveným květem shlížela na to neštěstí kolem sebe. Kam až dohlédla, nikde kolem sebe neviděla jedinou rostlinu.

Často vzpomínala na šťastné časy, kdy louka jen svítila množstvím květin, trávy a maličkých brouků, vítr se mezi nimi proháněl, roznášeje nádhernou, sladkou, letní vůni, nebo na sluneční paprsky, prostupující mezi bílými obláčky, které dokáží příjemně zahřát listy.

Teď kolem sebe viděla jen ošklivé, bezcenné věci, kterých se lidé snaží zbavit, vzduch je nasátý puchem hnilobou, rezem a spáleným palivem, nejrůznějších přístrojů, které na skládce pracují.

Květina zde rostla už dlouhá léta. Louka už ale nebyla taková, jako dřív a květina se začala cítit osaměle. Už strašně dlouho si nepovídala s žádnou jinou rostlinou a s odpadem kolem nebyla žádná rozumná řeč. Pořád se jen litoval a každý z nich chtěl

vyprávět svůj tragický příběh ve snaze, aby ho ostatní také litovali. Žádného z těch nešťastníků ale nenapadlo, že všichni v sobě mají svůj tragický příběh.

A tak byla květina čím dál osamělejší, až se začala taky litovat. Tajně toužila mít křídla, jako motýli, kteří mohli odlétnout, tři páry maličkých mrštných nožek, jako mravenečci, aby mohla odběhnout, nebo alespoň nemít kořeny, aby se mohla nechat odnést vodou.

Květina tiše naříkala, aby jí nebylo neslyšet, ale stejně jí nikdo neposlouchal, jelikož každý na skládce byl zabraný jen do své sebelítosti.

Žila takto mnoho, velmi dlouhých, pomalu se táhnoucích let. Každé jaro se probouzela z dlouhého podzemního spánku v marné naději, že vedle ní vyroste alespoň maličká rostlinka. Přes léto snila o žluté včeličce, která by přinesla na skládku malý kousek života a na podzim se ukládala zpět ke spánku smutná a opuštěná.

Jednoho podzimního dne, kdy se nešťastná květina dychtivě nastavovala jedněm z posledních slunečních paprsků, aby načerpala ještě trochu sil na zimní spánek, po kterém na jaře vstane, jako fénix z popela, se stalo něco neobvyklého. Nákladní auto, přivázející další odpad se zastavilo. Většinou tudy auta rychle projížděla a řítila se dál, jelikož na tuhle část louky už se žádný odpad nevešel.

Tohle auto ale prudce zastavilo a z jeho dveří vylezly dvě osoby. Jedna z nich byla větší a tlustší. Ta zůstala stát u auta. Květina musela natahovat svůj nádherný květ, aby viděla i druhou, mnohem menší osobu. Byl to maličký chlapeček. Vypadalo to, že se sotva naučil chodit, ale přesto se nejistými kroky rozběhl ke květině.

Krátké, blondáté vlasy mu vlály kolem hlavy, takže vypadaly skoro jako svatozář, zářící na hlavě anděla. S úsměvem na rtech se nemotorně vyhýbal překážkám, až dorazil až ke květině.

Nejdřív si jí jenom prohlížel, potom ji pohladil po hladkých okvětních lístcích, sjel svými maličkými, teplými prstíky dolů po stonku k listům. Láskyplně pohlédl na každý z nich, zatímco jeho měkké ručky stále klesaly.

Najednou se prstíky zastavily, těsně nad zemí, trošku pevněji sevřely stonek a jediným šubnutím trápení nádherné, opuštěné květiny ukončily.

2/2 Následky

Bylo letní odpoledne. Dusno se stříbřilo ve výlohách zavřených obchodů. V horečce jsem se procházel po liduprázdné třídě, kdyby nebyla tak vylidněná, určitě bych zatočil do nějaké zastrčené uličky. Jediný ve městě, hleděl jsem vstříc paprskům slunce. Chtěl jsem být sám, srovnat si myšlenky a vyrovnat se s neočekávanou událostí. Před necelou hodinou jsem zabil člověka! ... a ne ledajakého samotného předsedu místního národního výboru Stanislava Bartoše – tu svini komunistickou, ještě se z toho doteď celý třesu a klepu. Vždyť je to hrozné sprovodit někoho ze světa. Pořád nechápu, kde jsem vzal tolik síly, rozvahy a krutosti, že jsem dokázal to, co jsem vykonal.

Má vůbec lidský tvor právo zlikvidovat jiného tvora, zkrátit mu život, pohřbit ho předčasně, vymazat ho ze vzpomínek bližních, byť to nebyl člověk dobrý, nýbrž hulvát, pokrytec, kariérista, bezohledně zabeďněný, vypočítavý a k ostatním, kteří s ním nesouhlasili velmi krutý? Nebo spíše, kdo může odstranit takovou bytost, tyranizující a ničící blahobyť a dobro? Každý, jenž má dost kuráže, neboť je to poslání, svatý cíl, zbavit společnost jejího vykořisťovatele!

Ne, já nejsem sám, na mé straně stojí oběti toho zloděje a vraha, třeba pan Novák, paní Lišková, rodina Bauerových a Svobodových, můj otec a moje matka. Nejsem vrah, to on má na sobě krev, já ne! Mého otce gestapo během Heydrichiády, kvůli udání zavřelo a popravilo. Matku po válce pronásledovalo StB, za to že prý za války kolabovala, nakonec jí v procesech 50. let odsoudili na 10 let, po pár měsících zemřela na tuberkulózu. Naše rodina tenkrát vlastnila, řekl bych docela velký dům, ještě před tím, než jsem se narodil ho postavil holýma rukama můj děd, po matčině odsouzení nám byl zkonfiskován, a kdo si myslíte, že ho získal? Jak jinak než Stanislav Bartoš, přísluhovač Němců a teď předseda MNV. Už tehdy ve mně vzniklo silné podezření, jenž mi před nedávnem osvětlil do světél pravdy bývalý velký kamarád Bartoše, nějaký Pepa Krajínek.

Pomaloučku jsem došel až ke křižovatce, náhle se mi zamotala hlava a začal jsem se cítit hrozně unaveně, ihned jsem zabočil do stinné vedlejší ulice, asi uprostřed ní, před

vraty s nápisem zákaz stání se mi zatmělo před očima a zhroutil jsem se na zem. Upadl jsem do hluboké mdloby.

Byla tma. Všude okolo mě se vznášela černočerná temnota. Seděl jsem na židli v podivné místnosti (jak jsem si všiml měla nejspíše čtvercový tvar, na ani jedné stěně nebylo okno, jen naproti mně byly otevřené dubové dveře, vedoucí asi do dalšího pokoje) a těkavě jsem se rozhlížel ze strany na stranu. Kde to jsem? prolétlo mi hlavou. Na nic, vůbec na nic jsem si nepamatoval, jako kdybych měl obrovské okno.

Zničehonic mě zezadu ovanul studený vstřík. Otočil jsem se, ale nic ani nikoho jsem neviděl.

„Je tady někdo?“ zeptal jsem se z dosti vystrašený tónem v hlasu. Z jednoho rohu se ozvalo: „Ano, nejsi tu sám, jsem tady s tebou synu“

„Kdo jsi, pane?“

„Já? To radši ani nechtěj vědět!“

„Pověz mi pane, kdo jsi? a kde to jsem?“

„Kdo jsem?.....Jsem Smrt. A kde jsi? Jsi v nicotě nicotné“

„A co tady dělám?“

„Tvé hodiny dotikaly, tvé dny jsou sečteny, tvá růže uvadla, proto si přicházím pro tebe.“

Polekaně jsem vyskočil a vyhrkl: „Ne, to není, to nemůže být pravda!“

„Smrt se nikdy nemýlí, a taky nečeká, tak pojď ke mě, nebo mám si snad dojít až k tobě?!“ řekl a postava zahalená v kápi vykročila ke mě.

V té tmě jsem si všiml pohybu a rychle jsem se rozeběhl k jediným z dveřím z této kobky. Utíkal jsem, seč mi síly stačily. Míjel jsem několik pokojů navlas stejných, jako ten první. Úzkost a strach mě burcovali k větší rychlosti, zvláště když jsem za sebou slyšel řinčení kosy o chodbu. Obava a nervozita mi hryzali poslední zbytky naděje, jako orel játra Prometheovi. Po dvaceti minutách, možná i po delší době jsem

doslova vlétl do místnosti, kde žádný únikový východ nebyl. A je se mnou konec pomyslel jsem. Ze zoufalství jsem začal pěstmi tlouct do zdi, nehty zase rozdírat omítku. Po chvíli jsem na prsou ucítil strašlivou bolest. Když jsem se na sebe podíval, všiml jsem si, že se mi krev řinula z hrudi. Pomalu jsem se sesunul k zemi. Nad sebou jsem spatřil vybledlý kostnatý obličej smrti, jenž se šklebil, nic jiného se o tom říct nedalo, protože do úsměvu to mělo hodně daleko. Bylo mi špatně, únava mi trhala celé tělo, z veliké bolesti jsem upadl do bezvědomí.

Otevřel jsem oči. Byl už večer a ležel jsem na špinavém chodníku. Musím domů umínil jsem si. Se zcela jasnou myslí a s odpočatým tělem jsem vyrazil směrem ke svému bytu. Až teprve teď jsem si uvědomil, co na mé kůži vyklíčilo – ten pocit tísně, provinění a strachu před prozrazením a trestem. Mám se jít udat, nebo radši skočit pod vlak, napadlo mě. Ne, to snad ne. Po půlhodině cesty jsem konečně stál přede dveřmi a otevřel jsem je klíčem. Dovnitř jsem vpadnul, jak povodeň, svalil jsem se do křesla a začal přemýšlet, jak bych se zbavil té neviditelné krve a viny ležící na mě. Koupel, napadla mě. Ano jedině voda pomůže. Těšil jsem se do koupelny, poněvadž jsem si myslel, že voda dokáže smýt nejen přes den nabranou špínu, ale i můj špatný čin, hleděl jsem ke koupeli, jako k očištění. Ale po ní, jsem zjistil, že jsem čistý, voňavý ve vypraném pyžamu, ale s pořád stejnou vinou. Nic se nezměnilo!

2/3 Jsme sami?

Představte si to. Venku padá jemný bílý studený sníh, je asi tak deset pod nulou. To vás ale vůbec nemusí trápit, protože vy sedíte za oknem. Jediné, co slyšíte je praskání krby, možná někde v dáli zazvoní rolničky, protože váš soused se právě snaží o tu nejlepší vánoční dekoraci zahrady ve městě. Pomalu usrkáváte ovocného čaje, omylem si nedopatřením spálíte špičku jazyka, ale vlastně vám to ani nevadí, protože máte přes záda přehozenou chlupatou teplou deku a sledujete padající sníh pod žlutým svitem pouličních lamp. Nazvěme tuto situaci vánoční pohoda.

Tak a teď na všechno zapomeňte. Dostaňte vánoční pohodu z hlavy pryč, protože tohle bude úplně o něčem jiném. Jen jsem vás nechtěla odradit hned na začátku.

Jste venku, ale není tam deset pod nulou, je tak nejmíň dvacet. Místo měkoučkého prašanu padají ledové ostré patvary, které vám brání vůbec pootevřít oční víčka.

Neobklopují vás přátelé, ani rodina, ani pohodlný pocit domova. Jediné, co vás objímá k umačkání je ukrutná vlezlá zima. A té se ne a ne zbavit. Vidíte pouze pustou zasněženou krajinu a v hlavě už několik dní počítáte ušlé kroky. Bohužel ale nejste kdovíjaký matematik a chlad spojený s únavou si nejspíš rád pohrává s vypínačem vašeho mozku, takže vždycky skončíte u čísla devět tisíc čtyři sta padesát šest. Poté začínáte opět od čísla jedna, ale nemyslete si, při každém kole alespoň jedno číslo přeskočíte, nebo naopak zopakujete dvakrát. A takhle pořád šlapete a šlapete a snažíte se najít cíl, který dost možná ani neexistuje.

Tak abychom si to ujasnili, tohle také není prostředí, kde se opravdu nacházíme. Tohle byl jen pocit, který se člověku dostavil, když zatřásl s kýčovitým sněžitkem, které jsem měla v práci na stole. Doopravdy byla ta pravá česká blátivá zima. Nesnášela jsem to, tmavě šedé špinavé zbytky sněhu na silnicích přes den roztávaly a způsobovaly opravdu nehezky pohled na normálně pěkné a udržované ulice. Při kterémkoli opouštění budovy mi mrzly konečky prstů a obchody už od začátku listopadu otravovaly s nákupy vánočních dárků.

Byla jsem ten typ člověka, kterého dnešní systém vánočních časů spíše unavoval, než nabíjel energií. Možná jsem každý rok naivně čekala na magický vánoční zázrak a vždycky mě zklamal. Je dvacátého třetího prosince a konečně jdu z práce domů. Trochu mi třeští hlava, necítím se úplně dobře, ale ne v tom smyslu, že bych byla nemocná, jen takové celoroční vyčerpání. Doma vybaluji věci z před štědrovečerního nákupu, v hlavě mi už asi po sté otravně hraje písnička „Rolničky, rolničky“ a jsem tak unavená, že si jdu sednout na gauč i bez toho, že bych ten nákup vybalila celý (což normálně opravdu nedělám).

Sedím a koukám na červený svítící stromeček. Sedím a možná už trochu blázním. Čekám na zázrak. Jediné, co si teď přeji je nebýt v tomto přeplněném, ale přitom prázdném bytě sama. Lhala jsem. Vůbec by mi nevadilo, kdyby byl na cestě špinavý sníh, zimou by mě štípaly prsty a obchody na mě křičely, že je čas nakoupit dárky, kdybych měla člověka, kterému si na tyto maličkosti můžu postěžovat. Prázdná bílá stěna naproti mně mě reflektuje jako zrcadlo.

Probudím se na malém gauči s koleny zkroucenými k prsům. Jsem u mě v obývacím pokoji, ale přitom kolem sebe vidím úplně něco jiného. Trochu rozpoznávám svůj

pokoj, ale je tu spousta lidí. Nikoho z nich jsem v životě neviděla. Tancují na velmi hlasitou hudbu, baví se, různě po sobě pokřikují. Nejspíš jim není divné, že tu jsem s nimi, necítím se jako nezvaný host, naopak, nikdo si mě nevšímá. Posadím se a znovu ucítím lehkou bolest hlavy. Chvilí ty lidi jen udiveně pozoruji. Najednou sebou prudce hodí vedle mě na gauč mladší muž. Je mu možná tak dvacet, vypadá, že trochu nevnímá, co se kolem něj odehrává. Promluvila jsem na něj, odpověď jsem ale bohužel nedostala. Zkusila jsem do něj šťouchnout, ale on se jen otočil na druhou stranu a odešel. Chtěla jsem vědět, co tu ti lidé dělají. Zvedla jsem se a došla ke dvěma ženám se zlatými vánočními řetězy okolo krku a krátkými barevnými mini sukněmi. „Nevíte, co se tu děje?“ opatrně jsem se zeptala. Nevěnovaly mi ani pohled, jako by mě vůbec neslyšely. Zkusila jsem to ještě jednou, potom párkrát u jiné dvojice lidí, nakonec i ve větších skupinkách. Nikdo neřekl ani Ň.

Vrátila jsem se zpátky na gauč, který byl naštěstí už volný. Nechápatě jsem sledovala lidi v místnosti. Vždyť jsem si přeci tolik přála, aby tu byli, proč je tu najednou nechci? Proč se i v místnosti plné lidí cítím sama? Proč jsem si vůbec myslela, že se tím něco vyřeší?

Najednou jsem i přes tu hlasitou hudbu zaslechla silné bouchání na dveře. Vylekala jsem se tak moc, že jsem skoro nadskočila. Otevřelo mi to oči. A to doslova. Vzbudila jsem se z hlubokého spánku do Štědrého dne, který byl už dávno rozjetý v plném proudu. Uvědomila jsem si, že opět ležím v prázdné místnosti. Vše byl jen ošklivý sen. Nejdřív jsem byla ráda, že jsem byla zpátky, ale bylo to takhle správně? Říkala jsem si, že bych si třeba zvykla. Ne, to bych asi nedokázala. Co je tedy ta správná cesta, se kterou budou všichni okolo spokojeni? Co je ta správná cesta, se kterou budu spokojená já?

Postupně mi došlo, že bouchání na dveře, které jsem slyšela ve snu přetrvávalo až do teď. Vyrazila jsem tedy otevřít. Podívovala jsem se, kdo to mohl být. Otevřela jsem a to, co jsem uviděla mi vykouzlilo úsměv na tváři. Ze dveří se ozvalo: „Veselé Vánoce!“

2/4 Příběh domácího mazlíčka

Jmenuju se Tristan a ne, svou Isoldu jsem ještě nenašel. Avšak štěstí mě potkalo na jiné cestě. Abych byl přesnější tak na cestě z mého rodného Uherského Hradiště.

Je to asi rok a půl zpátky, kdy jsem opustil svou chovatelskou stanici morčat, kde jsem se narodil. Předtím jsem nějakou dobu strávil u maminky společně s mými bratříčky, ale popravdě si toho moc nepamatuju. První výraznější vzpomínkou je můj den D. Den, kdy mi úrodné moravské úvaly daly sbohem a brzy mě měl přivítat ruch velkoměsta. Copak jsem však něco z toho tušil? Jak bych mohl? Vnímal jsem jen ty nejbližší vnější vjemy. Třeba papírovou krabici, ve které byla, ironicky, tma jako v pytli, a která se společně se mnou třásla a nadsakovala. „Kde to jsem? Kam mířím? Putuji snad už do nebe? To ten život opravdu rychle utekl,“ prohraboval jsem se myšlenkami v mojí mladé nic netušící hlavě. Odpovědi jsem nenalézal, ale má zvědavá povaha to tak rozhodně nechtěla nechat.

Zaposlouchat se do hlasitých zvuků nebylo těžké, proto jsem brzy rozpoznal troubení aut, štěbetající ptáčky na obloze, a dokonce i dva lidské hlasy. „Očividně jsem neumřel, ledaže by nebe bylo stejně rušné jako pozemský svět,“ pomyslel jsem si. „A navíc se vedle mě na hoblinách válí mrkev a vůni sena bych rozpoznal na míle daleko,“ podpořil jsem svou předchozí domněnku. Nabitě poznatky mě částečně uklidnily. Stále ale zbývala otázka: „Kam mě vezou?“

Zdálo se mi, že je to věčnost, co jsem na cestě bůhvíkam. A každou další minutou pouze nabírala na síle touha po poznání. „I jestliže mě čeká nehezky osud, chci ho potkat. Tohle čekání je k nevydržení,“ nedočkavě jsem si mumlal pod vousky. A pak se to stalo. Vozidlo prudce zastavilo. Můj dočasný příbytek se zakolísal. A na okamžik zavládlo ticho. Přerušeno bylo kroky blížícími se k zadním dveřím od kufru. Ty se v tu ránu otevřely. Pár rukou uchopil box. Nazvedl jeho víko.

Oslnil mě sluneční svit. Po tak dlouhé cestě ve tmě mým očím trvalo, než si opět navykly na ostré světlo. Když jsem však konečně zaostřil, spatřil jsem dívku. Krásnou, mladou, usměvavou holku. Pořád na mě něco šišlala, což mi přišlo extrémně vtipné. „Že by to byla snad moje nová panička?“ zamyslel jsem se a zároveň i zadoufal. Srdce mi nad touto myšlenkou zajásalo a věděl jsem, že teprve tohoto dne jsem našel domov.

2/5 Podivuhodný zážitek Artura Hortenwettera

Pan Artur Hortenwetter byl celou svou duší umělec. Od palečků u nohou až po poslední kousek vlasu na jeho pleši byl umělcem. A jakým umělcem... umělcem geniálním, fenomenálním, velkolepým, epickým, minuciózním, všestranným, a jistě by se dalo najít mnoho a mnoho dalších přídavných jmen, jež by bylo možno použít pro popsání povahy páně Hortenwetterova talentu, a stále bychom ani z desetiny neobsáhli celou jeho šíři.

On měl však jeden veliký nedostatek. Byl umělcem nedoceněným. Ačkoliv již od svého útlého dětství děsil toulavé kočky svou hrou na housle, omračoval své profesory českého jazyka příšerností svých slohových prací a způsoboval panické stavy u malířů bytů ukázkami svých fresek, nikdo nedovedl nahlédnout pod pokličku jeho na první pohled rozbouřené mysli a ten talent, jež se tam skrýval, rozvinout.

A tak pan Hortenwetter sedával dlouhé měsíce v zamyšlení ve svém bytě, obklopen svými malbami, svými knihami a svými hudebními nástroji, a přemýšlel... Přemýšlel nad tím, jak málo je uměleckých oborů, v jejichž rámci by dále mohl uvádět svět v němý úžas, jak málo je zde prostoru pro to, by byť jen jediný člověk seznal, jakou brilantní mysl to tento ponurý byt ukrývá, a dal jí prostor vyniknout. Přemýšlel, jak dále pozvednout tento svět a lidi, kteří se v něm den co den dlouhé hodiny kamsi plahočí, a kteří nemají příležitost a možná ani nechtějí pozvednout svůj vkus a strávit alespoň krátkou chvíli v přítomnosti jeho geniálního umění.

Až nakonec dospěl k tomu, že nejlépe tomuto světu prospěje, když začne psát své paměti, aby alespoň po jeho smrti měli lidé možnost pochopit hloubku jeho myšlenek. By nezůstávali dále v té ponuré nevědomosti a povznesli své duše do nebeských výšin krásného umění!

Pozdvihl v rozmáchlém gestu pero, jež před ním leželo na stole, a z šuplete svého masivního dubového stolu vytáhl list papíru. Byl to list čistý, který jen čekal, až se ho pero pana Hortenwettera dotkne a dá jeho existenci smysl. Byl to list, který čekal, až jeho Bůh sestoupí ze svých výšin a uvolí se jej popsat svými geniálními slovy. Byl to list bezcenný a smutný až do toho okamžiku, kdy z pera, tohoto Božího nástroje, ukápla první malá kapička inkoustu, a další a další... až začaly tyto kapičky tvořit

souvislá slova a následně věty... byl to list bezcenný do té chvíle, kdy se na něm začala ona Božská slova množit a seskupovat se do úžasně koncipovaných odstavců, jejichž význam daleko předčil všechna literární díla, která kdy poznala tento svět. V tu chvíli to byl list tak neskutečně drahocenný, že se jemu samotného z toho dojetí chtělo začít plakat.

A pan Hortenwetter psal a psal. Ale panečku jak psal! To bylo, jako když krasobruslař vysekne piruetu. Jako když mistr Leonardo namaluje Monu Lisu. To bylo něco tak neskutečně úžasného, že to nelze slovy popsat ani se jeho věrohodnému popisu být jen vzdáleně přiblížit.

Popsal jednu stránku, následovala druhá, třetí, čtvrtá... A s každým slovem, jež tímto nezapomenutelným způsobem zvětšil, dával lidstvu naději, že nezůstane v agonii nevzdělance a kulturního barbara, ale že pozná pravou slast milovníka literatury, až bude tyto řádky jednou číst.

Popsal své dětství, které k němu bylo kruté, leč spravedlivé. Strádal sice často hladem, to je pravda, ale jak kdysi pravil jeden veliký myslitel, umělci přec tvořili svá

nejlepší díla, když byli hladoví! Tuto pravdu on již znal, a proto ho prázdnota v jeho žaludku netrápila, ale naopak mu dávala pocit štěstí, že nyní jeho díla budou ještě lepší a ještě geniálnější. Ve svých čtyřech letech (po předchozích dvou letech poctivého hladovění) již dospěl k názoru, že je dostatečně hladový na to, aby mohl stvořit své první, a proto nejlepší dílo. Utíkal tedy ulicemi a za trochu zpěvu si vyžebal několik málo penny, jež mu umožnily zakoupiti si vhodné náčiní malířské a předvést, jak poctivě svou hladovku držel a jak dobrým umělcem nyní bude.

Hodiny, dny, týdny. Tolik času strávil nad svým prvním malířským dílem, jež svou epičností předčí snadno kterýkoliv jiný obraz. Co bylo jeho námětem, dnes již bohužel nevíme, neboť ihned po jeho dokončení jej hlad donutil plátno rozcupovat a sníst, nicméně víme, že se muselo jednat o dílo nejlepší.

Pan Hortenwetter nyní na chvíli povstal. Oči se mu zalily slzami při vzpomínkách na vlastní šťastné dětství, kdy se živil jako malíř pokojů a na svou skývu chleba si vydělával tím, že zamalovával to, co předtím na zdech napáchal. Jak vděční mu tehdy ti lidé byli. Tehdy byl svět ještě dobrý a nezkažený.

Tu však seznal, že není pravý čas oddávat se slabošskému pofňukávání, ale je nutno se tomuto skrz naskrz prohnilemu světu postavit čelem a bojovat s jeho ignorancí! A on, jako umělec, to nejlépe zvládne štětcem a perem! A jelikož štětec mu předminulý týden odnesl exekutor, musí použít pero.

Boj to byl náročný, když se ve svých vzletných souvětích snažil popsat šed' svého života, avšak on se nevzdával. Vždy když narazil na některé desetiletí svého života, jež strávil pouhým poposedáváním v křesle a dumáním nad zkažeností lidstva, nevzdal to, jak by jiní jistě zbaběle učinili, ale svědomitě popsal vše, co se tehdy stalo, důkladně rozebral své myšlenkové pochody a celkově učinil tyto pasáže knihy mnohem zajímavějšími, než ve skutečnosti kdy byly v jeho životě.

A tak psal a psal a každé slovo, které vykreslil na papír, vydalo za tisíce stran těch braků, co dnešní společnost čte. Popisoval zde epicky dny, kdy opustil své doupě a byl nucen jít nakoupit a pro dny, kdy byl dokonce donucen vyhledat služeb dentisty, měl speciální kapitoly, v nichž nepředstavitelně fenomenálně líčil, kterak čekal ve frontě a každá tato věta obsahovala tolik životní moudrosti a nadhledu, že by nikdo jiný nebyl schopen to takto geniálně sepsat.

A nyní se již blížil cíli a nyní mohl zahájit svou filipiku, své morální poselství, své kázání ke svým národům, jež hltaly každé slovo, které utrousil, a které s takovou láskou četly o tom, kterak zkažené jsou. A tu zamával perem nad papírem naposledy a nakonec za úplně poslední větu napsal tečku. Byl sám se sebou a se svým dílem spokojen.

Srovnal stránky a pustil se do čtení. A tu to přišlo. Celým tělem mu projelo jakési mrazení a následně urputná bolest na hrudi. Cítil... ano, on cítil, že umírá. Byl čím dál tím slabší, až se v bezmocném výkřiku zhroutil na zem, kde ho o dva týdny později našel domovník.

Neunesl genialitu svého díla a stal se jeho obětí. Nebyl schopen přežít ten náhlý neskutečný záchvat radosti, který u něj nastal, když pročetl řádky, jež tak úžasně sám napsal. Byl sám zasažen do hloubi svého srdce, protože tolik koncentrované krásy na jednom místě člověk prostě nemůže vydržet. A posuďte sami, může lidstvo číst něco tak geniálního, že to ani autor sám neunesee???!?

Já soudím, že NE!

(A proto také domovník svazkem k večeru podpálil, když si vařil kávu před tím novým akčním bijákem, co ho zrovna dávali v televizi, a který mu soused tolik doporučoval!)

2/6 Hrdina a zloduch

Občas si říkám, jaké by to bylo, kdyby se karty obrátily. Kdyby se z hrdiny stal záporák. Kdyby se ukázalo, že záporák byl ve skutečnosti hrdina.

Každý příběh má svého hrdinu a svou zápornou postavu, to je jasná věc. Ale kdo jsem tedy já? Jsem hlavní postava v mém příběhu, ale proč mi autor neurčil roli? Nejsem hrdina, ke kterému všichni vzhlížejí, ale nejsem ani záporák, kterého všichni proklínají.

Měla bych být hrdina. Dobrák. Měla bych vytvářet mír a porážet padouchy. Proč to tak tedy není? Proč vyhrává zloduch?

Každý máme ve svém životě zloducha, a i když nevím, jakou roli mám já, jsem si na sto procent jistá, kdo je ten zloduch. Často přemýšlím nad tím, kdy se z Ashley stalo to, čím je dnes. Tohle není moje nejlepší kamarádka Ashley, kterou jsem znávala. Tohle je někdo jiný. Někdo, kdo nosí její tvář, ale jinak s ní nemá nic společného.

Známe se už od dětství. Ashley je někdo, kdo je důležitou součástí mého života. Naučila mě spoustu věcí, a i díky ní jsem taková, jaká jsem.

Byla jsem příliš zaslepená láskou k ní, a proto jsem neviděla to, co ostatní.

Svěřovala jsem se jí se svými problémy a věřila jí tak moc, že bych jí do rukou svěřila svůj život. To je ale hloupé, co? Teď už to vím taky. Byla jsem naivní děcko a ona toho využila. Dalo se se mnou dobře manipulovat a vlastně jsem byla její loutkou.

Tolikrát vzala moje srdce a rozdrtila ho na tisíc kousků. A já ho vždy slepila a dala jí ho zpátky, aby ho mohla zničit znovu. A znovu. A znovu. Nekonečný koloběh lásky střídající se s nenávisť. Je mi z toho špatně, když se na to dívám zpětně. Chce se mi plakat, křičet, házet věcmi. Chtěla bych jí do tváře vykřičet všechnu tu bolest, co ona způsobila mě.

Stáhla mě s sebou na temnou stranu. Na druhý břeh. Stala jsem se pravou rukou zloducha. Existuje vůbec taková postava? Zřejmě ano, když to tak autor napsal.

Temnota mě pohltila a nechtěla mě pustit ze svých spárů. A pak přišlo světlo, nabídlo mi pomocnou ruku a zachránilo mě. Emma...

Mé světlo ve tmě. Má záchrana. Můj svět.

Její zrzavé vlasy svázané v culíku. Její oči schované za obroučkami brýlí. Její zvonivý smích.

Ashley nade mnou ztrácela svou moc a já se z padouchova pomocníka stala neutrální vedlejší postavou. Že by Emma byla hrdina v mém příběhu? Je to dost možné. Když se naše rty poprvé setkaly, poslední zbytky Ashleyina vlivu odvál vítr. Byla jsem zachráněna.

Je ale možné, aby se zloduch vrátil a znovu mě stáhl na svoji stranu? Ashley není mrtvá ani poražená, jen jsem ji opustila. Co když se ale schovává ve stínech, aby na mě mohla znovu zaútočit? Co když má v rukávě další esa, která mi způsobí další bolest?

Stále ve mně přibývá strach. Obava. Zničila mě. Udělala ze mě člověka plného úzkosti, který prosí o lásku a který nemůže uvěřit tomu, že je milován. Říkám si, proč to udělala. Co ji k tomu vedlo, že mi musela zničit život. Byla taková odjakživa nebo se tím monstrem stala? Jsou vlastně monstra narozena nebo stvořena?

Přála bych si odpověď aspoň na jednu moji otázku. Mám pocit, že nenajdu klid. Jsem tak moc rozdrásaná, tak slabá.

Chtěla bych si odpočinout od myšlenek, které mě postupně likvidují. Chtěla bych spát a už se nikdy neprobudit. Přála bych si, abych Ashley nikdy nepoznala. Přála bych si mír ve své duši. Chtěla bych být šťastná.

Snad se toho někdy dočkám.